

Pavel Obluk

Mayská sezóna

Dan dostal přesnou přihrávku od Di Magia nějakých pět metrů od lajny.

Ztlumil rotující míč v záhybu levé paže a předklonil se do útočné pozice. Koutkem oka zkontroloval situaci na monitoru helmy:

Počítač svědomitě vykreslil momentální rozložení sil v herním prostoru. Na černém pozadí obdélníku ostře svítily sírově žluté kontrolky tří Jestřábů, kteří ho mohli dosáhnout při nájezdu na bránu. Kolem dvou z nich se rozlévala načervenalá aura, čímž počítač oznamoval, že jsou na nižší úrovni vzhledem k ose brány než Dan. Barevný posun do modra znamenal vyšší hladinu. Přesto zůstával plošný obraz displeje jen nedokonalou napodobeninou prostorové reality.

Dan zběžně prozkoumal jednotlivé varianty, které mu počítač snaživě předkládal. Jako nejjistější přitom označil zpětnou přihrávku na spoluhráče ve středu hřiště.

Přizdisráč, ohodnotil v duchu toto doporučení Dan a zapnul zádové trysky na forsáž.

Obraz na displeji se na okamžik rozostřil, než se senzory přizpůsobily nové situaci. Výstražný zvukový signál avizoval bezprostřední útok shora.

Dan zaregistroval pouze stříbrnou šmouhu pocákanou reflexními stříkanci holoreklam, v níž se proměnil skafandr bránícího protihráče. Útok přicházel z pravé horní strany a Dan se mu obratně vyhnul prudkým nakloněním směrem k trasovacím světlům na lajně.

Jestřáb roztáhl ruce i nohy v marné snaze ubrzdit střemhlavý let, minul o několik centimetrů Danovo rameno a v působivém ohňostroji laserových jisker zmizel za lajnou. Jeho kontrolka na Danově monitoru okamžitě zhasla; polopropustná membrána se již postará o to, aby se tento kamikadze do hry nevrátil.

Dan se usmál naivitě svého soupeře, vzápětí již ovšem musel čelit dalšímu střetu. Tento obránce zaujímal výhodnou pozici takřka v geometrickém středu spojnice mezi Danem a bránou.

Dan byl příliš blízko, aby mohl provést nějakou kličku s vyhlídkou na úspěch. Přestože třírozměrný prostor umožňoval mnohem větší variabilitu při manévrování, přinášel zároveň pohyb v nulové gravitaci značné problémy s rychlou změnou směru. Parainteligentní skafandr se sice dokázal vypořádat s řadou standardních modelových situací a zvládal samostatně celý ten složitý systém výpočtů momentů setrvačnosti, hybnosti, rotačních a korekčních pohybů, nemohl však zvítězit nad neúprosnými zákony nebeské mechaniky.

Dan provedl jeden z nejriskantnějších manévřů. Přitáhl prudce kolena k trupu a současně sklonil hlavu na prsa. Tím uvedl trup do podélné rotace, urychlené zášlehy zádových trysek.

Po dokončení salta se ocitl zády ke svému protivníkovi, poněkud výš, než předpokládal. Nohama nenarazil na jeho hrud', nýbrž do průzoru skafandru.

Vrstvený glasstik nevydržel úder profilovaných podrážek a pokryl se pavučinou prasklin. Vzápětí se průzor vyboulil ven a v rozšklebené trhlíně glasstiku zasvítla dvojice vytřeštěných očí.

Obránce Jestřábů okamžitě rezignoval na snahu zastavit pronikajícího útočníka a začal stoupat vzhůru k mohutnému disku základny. Byl jen pár metrů od záchrany, když ztratil vědomí. Radar v poškozené přilbě zareagoval příliš pozdě a bezvládné tělo narazilo v plné rychlosti do dna základny. V místě střetu vykvetl rudý kalich, kolem něhož se ihned vyrojily pilné včeličky pomocných holokamer.

Dan neměl čas prohlížet si efektní závěr svého manévru. Sám byl částečně dezorientován a chvíli mu trvalo, než na monitoru zjistil aktuální situaci:

V duchu zajásal. To vypadalo slibně! Ocitl se na dosah brány. Do bezprostředního kontaktu s nejbližším Jestřábem zbývaly necelé dvě vteřiny - dost času na to, aby stačil vystřelit.

Přehmátl pravačkou k míči, který se ze všeho nejvíc podobal modelu Galaxie, jak ho znal z dětských výukových klipů. Sevřel zploštělý disk někde v místech, kde se nalézá Sluneční soustava, a očima přeměřil vzdálenost k bráně.

Černočerná supravodivá past ve zlatém rámu byla téměř zastíněna siluetou soupeřova brankáře, který se zoufale snažil vykryt střelecký úhel.

Dan švihl levačkou vzad, přitom cítil, jak se parabiotická vlákna skafandru roztáhla, aby kompenzovala jeho pohyb a poskytla mu potřebnou oporu při hod. Téměř současně vykonal úsporný krouživý pohyb pravým zápěstím a vypustil míč.

Kotouč vyrazil na svoji parabolickou dráhu, o jediný decimetr minul paži brankáře a pod jeho tělem

proklouzl do brány.

Danův vítězný výkřik se zlomil v bolestné zasténání, když do něj prudce narazil soupeřův obránce. Udělal další - tentokrát neplánované - salto a skončil za lajnou v polovičním bezvědomí.

Rám brány oslnivě vzplanul emitovaným zářením. Na miliardách holovizních obrazovek naskočilo logo sponzora zápasu. Pro diváky na Zemi utkání mezi Jestřáby a Sokoly skončilo.

Dan se vznášel v regenerační suspenzi a nechával ze svých svalů odplavovat nahromaděnou kyselinu mléčnou i únavu. Také jeho vědomí se poklidně kolébalo na chladivých vlnách uvolněné relaxace. Pohodu rušil pouze Robertův dotírající hlas.

"Asi si myslíš, že seš kdovíjakej borec, že?" Dan nechal neochotně proniknout bratrův hlas hradbou vonných esencí.

"Jasně," odpověděl s pocitem, že mu upadne čelist námahou.

"Jasně!" opakoval výsměšně Robert. "Seš pěcknej hajzl."

Dan zívnu. "Zkrátka tě sere, že jsem lepší."

"O tom si pokecáme, až dáš tolik gólů co já."

Dan se otočil směrem k bratrovi. V páře regenerační nádrže neviděl víc než rozmazané obrysy jeho tváře. Byl za to docela vděčný.

"Hele, o co ti de? Vyhráli jsme, tak drž hubu."

Robert se převrátil na břicho a připlaval blíž k bratrovi. Jeho oči svítily jako kontrolky na monitoru. "Zrušils Carlose," zasípěl. "Začínal ve stejným mančaftu jako já."

"Tak tohle!" Dan pokrčil rameny. "Smůla. To se může stát každému. Třeba mně hned příští zápas."

"To si piš, že se to může stát. Odted'ka to bude zkoušet každej mladej poděs a všem se to bude líbit."

"No a? Kosmobal není pro děcka." Dan měl bratrových řečí akorát dost. Nebylo to poprvé, co spolu vedli podobný rozhovor. Robert měl svým způsobem pravdu; brutalita v kosmobalu skutečně stoupala. Pravidla dovozovala v podstatě každý způsob boje, jediným omezením byly nepsané dohody hráčů. Ti starší se na ně stále ještě odvolávali, pro mladé hráče znamenaly nostalgický přežitek. Konkurence byla obrovská a prosadit se mohli jenom ti nejtvrďší.

Ve výcvikových habitatech na L5 čekaly stovky nadupaných náhradníků na svou příležitost. Kosmobalová extra-liga mohla pojmout necelou desetinu. Jenom ti nejlepší se pravidelně objevovali na holovizních obrazovkách a jejich konta narůstala paralelně se slávou. Není divu, že se to starým hračovníkům přestává líbit. Dosud sice těží ze svých zkušeností a znalostí taktiky, to však pomalu ale jistě přestává stačit. Nastupující generace je jednoduše převálcuje.

Dan si mrzutě uvědomil, že jeho bratr dosud mluví.

"...vina. Jednou na to dojedeš taky."

Dan potřásl hlavou. Ne, už nebude Robertovy kecy poslouchat. "Mám nabídky na přestup," oznámil konverzačním tónem.

Robert se na okamžik zarazil. "Kam bys chtěl jít? Od Sokolů!"

"Kondoři jsou lepší."

"Kondoři," máchl Robert rukou. "Ti zrovna. Možná mají nejvíc prachů, ale jinak..."

"Novou sezónu už budu u nich." Dan se v duchu usmíval bratrově rozhořčení. Pro něho je nemyslitelné, že by mohl z mateřského klubu přestoupit jinam. Ti staří páprdové si myslí, že musí celou kariéru odkroutit v jednom mančaftu!

Robert se mlčky odvrátil a zamířil k výpusti nádrže. Poslední, co z něho Dan uviděl, bylo složité sgrafiti jizev na širokých zádech.

Utkání s Krahujci bylo pro Dana smolné od samého začátku. Vzápětí po úvodním vhažování do něj prudce narazil jeden ze soupeřových zametačů. Byl to klasický souboj bez míče, určený k zastrašení protihráče. Dan byl na takové výpady zvyklý; jeho subtilnější postava i pozice v útoku k nim přímo vybízely. Samotný atak ho příliš nepřekvapil, i když se jednalo o čelní srážku, po které byl odmrštěn o deset metrů zpět na vlastní polovinu. Horší byly důsledky střetu.

Když se Dan ve snaze zorientovat podíval na monitor, strnul úžasem. Na herním plánu svítil bezmála dvojnásobný počet kontrolek:

Chvilí mu trvalo, než pochopil, oč se jedná. Při nárazu do helmy muselo dojít k poruše, která se projevuje zdvojeným obrazem!

Bezděčně zamrkal, jako by tím mohl závadu odstranit. Pochopitelně se mu to nepodařilo.

V duchu vztekle zaklel. Tohle se mu musí stát právě v utkání, kde ho sledují skauti Kondorů! Teď to může zrovna zabalit - bez informačního systému je napůl slepý! Ani ten nejlepší hráč se neobejde bez

podpory počítače. Jenom díky němu získává průběžně přehled o situaci v herním prostoru, o postavení cizích i vlastních hráčů. Bez něho se dokonce ani nedoví, kdo má v držení míč!

Situace na Danově porouchaném monitoru se opět změnila:

Přes zkreslení způsobené echem Dan pochopil, co bude následovat. Křížná přihrávka na levé křídlo! Pokud získá míč, bude mít šanci eliminovat svůj handicap. Útok po lajně zvládne třeba poslepu!

Vzápětí se míč skutečně objevil v jeho zorném poli. Spirálovitě rotující prstenec zazářil jako akreční disk černé díry a Dan zapomněl na poškozený monitor.

Aktivoval dva páry z věnce trysek a bleskově dostihl míč na jeho pouti k lajně. V příštím okamžiku se již řítíl k bráně Krahujců.

Jako krvavá šmouha na okraji podrážděné sítnice se mihnul rudý skafandr nepřátelského beka, který nestačil proti útočníkovi zasáhnout. Danův handicap se nyní paradoxně změnil ve výhodu, protože protivníka dokonale překvapil. V této pozici očekával každý přihrávku do středu na dobře postavené spoluhráče. Místo toho oslepený útočník tvrdohlavě pronikal podél lajny, kde byl dostatek volného prostoru.

Dan začal brzdit popaměti, přesto byl jeho manévr načasován téměř dokonale. Vykroužil ostrý půlobrat v těsném kontaktu se zářící stěnou lajny a zapátral pohledem po bráně.

Spatřil ji v ostrém úhlu nad sebou a zaklel. Tato pozice se hodila snad ke všemu, jenom ne k úspěšné střelbě.

Spíše vycítil než uviděl dvojici hráčů soupeře za zády. Učinil další ze série naprosto nelogických rozhodnutí a vyslal rotující střelu na bránu, jež k němu otevírala nepatrný cíp černí sevřený kleštěmi zlatého rámu.

V okamžiku, kdy kotouč opouštěl jeho rukavici, věděl s naprostou jistotou, že se strefil.

Míč nejprve kopíroval linii zadní lajny, aby se posledních pár metrů začal stáčet doleva vlivem Coriolisovy síly. Křivka končila přesně v levém dolním rohu brány. Kotouč se na zlomek vteřiny dotkl spodního rámu a vzápětí vyšplhal o metr vzhůru po boční konstrukci. Teprve pak - jakoby unaven dlouhým letem - smířlivě sklouzl do chřtánu brány.

Dan věděl, že se jeho úspěšné sólo přes půlku hřiště bude přehrávat na všech holovizních stanicích až do pozdních nočních hodin. Věděl, že jeho branka získá okamžitou nominaci na gól roku. A věděl také, že nadcházející sezónu stráví v tyrkysových barvách Kondorů.

Dr. Hallowitch zadumaně sledoval záznam posledního šlágru kosmobalové sezóny.

"Ten kluk je dobrý," prohlásil. "Dost dobrý."

"Moje řeč," přisvědčil potěšeně A. C. Mahoney, prezident *Světové kosmobalové asociace*. "Je zatraceně rychlý."

Psycholog potřásl hlavou. "To jsou všichni. Tenhle je *dravý*."

Mahoney se na okamžik *zarazil*. A jaký je v tom rozdíl, uvažoval. Všichni tihle doktůrci se jenom potřebují předvádět. Nasadil obvyklý žoviální úsměv.

"V každém případě je důležité, že nám díky němu stoupla sledovanost."

"Myslíte?" Hallowitch vyvolal ze svého palmtopu sérii holografů.

President se zamračil. Dlouhodobý vývoj sledovanosti přenosů kosmobalové extraligy skutečně vykazoval sestupný trend. Zvýšení v posledních dnech nepřekračovalo míru statisticky nevýznamných fluktuací.

"Naše data," přerušil ticho třetí účastník porady, šéf marketingového oddělení *Zodiac a.s.*, "skutečně nenasvědčují zlomu v nepříznivé situaci. Doufám, že je nemíníte zpochybňovat."

Mahoney mechanicky zavrtěl hlavou. Neměl důvod, proč nevěřit mediálnímu gigantu, jenž zajišťuje všechny sportovní přenosy. Jeho odborníci pečlivě zaznamenávají a analyzují veškeré údaje, které k nim neustále proudí po vlnách informačního oceánu. Neunikne jim jediné připojení dalšího účastníka do holovizní sítě. Každý vysílaný program s sebou nese tajný kód pro automatickou samoidentifikaci.

"Jaká je podle vás příčina?" otázal se rezignovaně.

Kurt Machálek mlčky pohlédl na hlavního psychologa svého týmu.

"Kosmobal se jednoduše okoukal," prohlásil Hallowitch. "To je zcela normální vývoj."

Vstoupil doprostřed holografů. Mezi vzdouvajícími se kopci vypadal jako nemotorný obr.

"Toto je náběh," pohladil hyperbolickou křivku na okraji pohoří. "Zde je stabilní fáze vysoké sledovanosti," ukázal na rozsáhlou náhorní planinu s kaskádami drobných nerovností. "Tady dochází ke zlomu. Odtud už se jede pořád dolů. Zápas sledují jenom fandové. To je početná, ale marketingově nevýznamná skupina. Přenosy jsou příliš drahé a nevyplatí se. Proto je musíme přesunout do jiných

vysílacích časů."

Mahoney polkl. "Celý kosmobal je drahý. Základny na Langrangu, hřiště, řídicí software, platy hráčů," vypočítával na prstech ozdobených módními prsteny z pravé kůže. "Funguje to necelých pět let a vy mi tady říkáte, že to můžeme odepsat!"

Psycholog pokrčil rameny. "Rychlá doba, rychlé zisky, rychlé ztráty."

"Fotbal se hrál stovky let a neokoukal se," namítl prezident.

"To je ono. A baseball jen několik desetiletí. O ostatních sportech nemluvě. Doba se zrychluje a lidé chtějí stále nové a silnější stimuly. Jednoduše více akce."

"Více akce!" zvolal Mahoney. "Jmenujte mi něco akčnějšího, než je kosmobal!"

"Chybí tu bezprostřední kontakt. Kosmobal nemůžete sledovat z hlediště jako pozemské sporty. Sebedokonalejší přenos zůstává pouze zprostředkovaným zážitkem. Schází pocit sebeidentifikace s hráči, se skupinou stejně naladěných fanoušků. Kosmobal je anonymní. Hráči jsou schováni ve svých skafandrech, fanoušci znají jenom jejich čísla."

Psycholog se na chvíli zamyslel. "Do jisté míry pomůže," pokračoval věcným tónem přednášejícího vědce, "vystupňování brutality. Více krve - na to lidé vždycky slyší. Ale i tady, obávám se, jsme narazili na hranice možnosti. Ke zraněním samozřejmě dochází, ale ta nejsou vidět. Případ Carlose Solany byl výjimečný a okamžitě zabral. Smrt v přímém přenosu - to je mediální eso."

"Potřebujeme zkrátka nějaký mord v každém zápase," zasmál se Kurt Machálek. "Hráčů máme dostatek."

"To není špatné," přisvědčil s vážnou tváří Hallowitch, "ale obávám se, že to jen těžko můžeme zajistit."

"Možná by pomohla změna pravidel," poznamenal Mahoney. "Třeba na lajnách. Vyautovaný hráč by jednoduše explodoval."

Psycholog potřásl hlavou. "To by bylo docela efektní, ale degradovalo by to úroveň hry. Místo balónu by si hráči hlídali vzdálenost od lajny. Takový zásah by jejich motivaci spíše snížil."

"Tak by mohl vybuchnout brankář, který dostane gól," nevzdával se své ideje Mahoney.

Hallowitch se k němu prudce obrátil. "Ted' jste na to kápnul. Ale nebude to brankář, to by bylo moc jednoduché."

Dan prudce vydechl. Bude-li ještě chvíli otálet, vypadne mu meč ze zpocených rukou.

Zvedl rukojeť do výše Tsuomiho ramen a palcem aktivoval spínač. S tichým syknutím vytryskl tenoučký vodní paprsek.

Bert Tsuomi se nepatrně nahnul. Jeho hlava jako by vrostla do širokých ramen.

Dan rychle přešel mečem zprava doleva a vypnul ho. Zdálo se mu, že se zastavil čas.

Jednu nekonečně dlouhou vteřinu se nic nedělo. Pak se na Tsuomiho krku objevila úzká červená čára a mohutné tělo kleslo k podlaze. Hlava se ještě kratičká, leč postřehnutelný okamžik vznášela ve vzduchu, teprve potom se v závojích krve propadla dolů.

Rukojeť meče se vysmekla z kluzkých dlaní a kovově zazvonila o elektromagnetický rošt podlahy. Jako hrana za mrtvého kapitána.

Dan svíral v dlaních rukojeť vodního meče a cítil kapičky potu pod svými prsty, v podpaží a na spáncích. Znervózňovalo ho jedovaté světlo opalizujících jazyků holoreklam na stříbřitých stěnách habitatu, živí kameramani, přítomnost nejruznějších celebrit z SS A a gravitace 0,5 G, která poutala jeho nohy k elektromagnetické rohoži. Ze všeho nejvíce ho znervózňovala obrovitá postava Berta Tsuomiho.

Kapitán Fregatek, oblečený pouze v lesklých termospodkách, stál zády k němu a na jeho napjaté šíji vystupovaly žíly. Tudy proudí krev tam a zpátky, pomyslel si Dan. Je to tak jednoduché.

Měl vztek. Měl vztek na sebe, že dal vítězný gól. Měl vztek na všechny hlavouny z SSA, kteří přišli s tím novým herním systémem. Měl vztek na dávno mrtvé Maye, kteří ho vymysleli. Taký hráli kosmobal nebo něco podobného. Každý zápas se hrál, dokud nepadla branka. A úspěšný střelec vlastnoručně setnul hlavu kapitánovi poraženého týmu.

Měl vztek na Berta Tsuomiho. Na to, že je kapitánem. Vůbec ho neznal. Nikdy ho nespátril jinak než jako hromadu kevlaru a skloplastu. A teď tady před ním stojí bez helmy a po nahých zádech mu stékají potůčky potu. Úplně stejného protivně slané potu, jako je ten jeho. I ta krev, která vystříkne po popravě, bude stejně slaná. A stejně červená.

Aby to čert spral! Proč se s tím musí takhle párat zrovna on? Tady není nic k přemýšlení. Tohle je prostě součást zápasu, se kterou každý počítá. Bert, kterému za to pořádně zvedli gázi, i kapitán Kondorů, i všichni kapitáni ostatních týmů. I všichni hráči, z nichž každý chce dát gól, protože za to dostane slušnou prémii. I všichni diváci, kteří si zaplatili za přenos a chtějí za své prachy něco vidět.

"Blahopřeji," potřásl obřadně Kurt Machálek rukou dr. Hallowitchovi. "To byl geniální tah. Už jsme z

červených čísel venku."

"Opravdu zajímavé," souhlasil psycholog. "Na popravy se dívá pětkrát víc lidí než na zápasy."

"Málo platné, lidi chtějí vidět krev."

"Ovšem stoupla výrazně zejména celková sledovanost," pokračoval psycholog. "Samotná krev nestačí. Lidi chtějí příběh. Drama."

"Ještě máme pět dějství. Soutěž je teprve v druhé polovině," ukázal Machálek na pavouka:

"Vidíte to?" zvolal Hallowitch. "To jsou možnosti!"

"Prosím?" nechápal jeho nadřazený.

Psycholog ukázal na volná *políčka*. "Chce to jenom trochu zrežírovat a máme drama jak vyšité."

Kurt Machálek uznale pokýval hlavou a sáhl po telefonu.

Pro Dana to byl zápas jako každý jiný. Netrápilo ho, že se jednalo o finále, ani skutečnost, že hrál proti svému bývalému celku a tím pádem také proti Robertovi. Byl dostatečně sebevědomý, aby považoval účast ve finále za naprosto zaslouženou, a neměl žádný mindrák ze svého bratra. Při troše štěstí se s ním na hřišti skoro nepotká; oba hrávali na stejné straně. A pokud přece jen, bude mít Robert jednoduše smůlu. Při rychlosti, jaká na hřišti panuje, nemá nikdo čas zkoumat, s kým se zrovna střetává.

To, že bude hrát proti Sokolům, Danovi naopak dávalo výhodu. Dosud zná všechny jejich herní varianty a signály a dokáže snadno předvídat dění na hřišti. Pochyboval, že by za těch pár měsíců, co je pryč, nacvičili něco zásadně nového.

Ještě tu ovšem byla ta věc s kapitánem. Jako nejúspěšnější střelec soutěže si Dan již zvykl na krvavý ceremoniál po vítězném utkání. Jenom v kvalifikaci vlastnoručně popravil tři kapitány poražených týmů. Vodní meč nyní ovládal se stejnou virtuozitou jako herní kotouč.

Ron Kasper, kapitán Sokolů, mu stejně nikdy k srdci nepřirostl. Byl to stejný konzervativce jako Robert a dusil Dana spolu s dalšími nováčky na trénincích, až blbli krev do skafandrů. Ne, kvůli němu mu meč z ruky nevypadne.

Úvodní vzhazování vypudilo tak jako tak všechny podobné myšlenky někam na periferii podvědomí a Dan se plně koncentroval na hru. Znal kvality dnešního soupeře a věděl, že dokáže Kondorům jejich tažení za titulem pěkně zkomplikovat.

Zápas trval déle než kterýkoli z předcházejících. Poprvé v této sezóně se na Danově monitoru objevila varovná značka signalizující přechod palivového systému na rezervu.

Dan zaklel. To byla nečekaná komplikace. Ač nepochyboval, že ani ostatní hráči na tom nebudou o mnoho lépe, měl spoustu důvodů pro své obavy. Jeho síla spočívala zejména v rychlosti. Při přechodu na úsporný režim by ho hráči soupeře zcela vymazali. Kondoři zoufale potřebovali útočit, přitom se již dlouhou dobu nedokázali vymanit ze své poloviny a jen s vypětím všech sil odráželi nebezpečné útoky Sokolů.

Dan se rozhodl, že si dojde pro balón, jinak se ke svému obávanému sólu přes půl hřiště nedostane. Pokud ovšem bude ještě čtvrt hodiny marně vyčkávat, k soupeřově bráně vůbec nedoletí.

Vysunul se do vlastní poloviny a mířil šikmo vzhůru k Di Magiovi, který právě získal míč. Když poznal onoho excelentního nahrávače, přibrzdil, vědom si mizivých šancí na úspěch.

Di Magio se zaklonil a švihl rukou vzad kvůli stabilizaci. Pak se stalo něco nečekaného. Namísto milimetrové přihrávky na volného spoluhráče se nahrávač roztočil v jakési nepovedené piruetě. Přitom mu míč vyklouzl z dlaně připravené k hod.

Má problémy, uvědomil si Dan a znovu zvýšil rychlost. Asi nějaká porucha!

Jediný pohled na monitor mu odhalil příčinu soupeřova selhání. Počítač nabízel zcela nečekaný obraz - nebylo na něm totiž nic, vůbec nic, ani jediný bod.

Výpadek signálu, pochopil Dan a bezděčně vzhledl vzhůru k disku základny. Tato porucha jej naplnila nábožným úžasem. Za celou jeho kariéru taková situace nenastala a nevzpomínali si na ni ani ti nejzkušenější harcovníci kosmobalu.

Možná to souvisí s nedostatkem paliva, napadlo ho ještě, ale to už zachytil volný míč a po paměti se otáčel k soupeřově bráně.

V téže chvíli se jeho monitor zaplnil barevnými světélky kontrol:

Dan v duchu zajásal. Tak výhodnou pozici by si ani nevymyslel! Sokoli se natlačili do soupeřovy poloviny a podcenili nebezpečí protiútoku. Má volnou cestu k bráně, ze všech hráčů soupeře má jenom jediný teoretickou šanci ho dosáhnout!

Vyrazil vpřed, trysky zapnuté na forsáž. Na monitoru viděl, jak se mu brankář Sokolů vydává naproti v zoufalé snaze zabránit individuálnímu průniku.

V duchu se zasmál; strážce svatyně měl minimální šance na úspěch. Určitě to věděl i on sám, přesto stále tvrdošijně směřoval šikmo dopředu. Větší starosti Danovi ovšem dělal protivník, který se rychle přibližoval z pravé strany.

Kromě něho již žádné další nebezpečí nehrozilo. Ani jediný ze zbývajících hráčů se dosud nedostal přes neon pŕlící čáry. V pravém dolním rohu Danova monitoru vzplála oslnivá erupce označující místo, kde se po vzájemném střetu ocitli dva hráči za lajnou.

Dan znovu letmo zkontroloval situaci na monitoru:

Vypadalo to víc než dobře. Brankáři snadno unikne vertikálním manévrem, aby si zbytečně neztížil střelecký uhel. Přitom ho nemůže ohrozit ani dotírající obránce. Posunul dlaň a pevněji sevřel míč. V témže okamžiku se monitor zalil krvavou červení.

Další porucha, napadlo ho nejprve. Vzápětí si však uvědomil, že se jedná o vážnější problém. Palivo v nádržkách jeho skafandru s konečnou platností dohořelo!

Zaklel, ochromen takovou nepřízní osudu. Je pár kroků od cíle a zarazí ho snad ta nejbanálnější technická závada!

Pokusil se střízlivě odhadnout šance na úspěšné dokončení útoku. Má dosud slušnou setrvačnou rychlost, kterou již nebude moci ovlivnit. Hlavní problém je s manévrováním. Změnou polohy těla může docílit drobných korekcí směru, ty ovšem zdaleka nedostačují k tomu, aby se vyhnul střetu se soupeřem. Jedinou možností je, že vyšle střelu dříve, než se srazí s brankářem nebo obráncem.

Druhá alternativa vypadala reálněji. Obránce se již dostal do jeho těsné blízkosti. Podle zářící desítky na vrchlíku helmy Dan poznal svého bratra.

Robert vymrštil ruce vpřed. Ve střemhlavém letu připomínal tygra vrhajícího se na kořist.

Dan prudce přitáhl nohy k hrudi. Unikl tím sice na okamžik z bezprostředního dosahu útočníka, zároveň však uvedl své tělo do neplánované rotace. Bezděky tak zmátl brankáře, který se domníval, že Dan provádí svou smrtenosnou otočku, a v obavě, aby ho nestihl osud Carlose Solany, na poslední chvíli změnil směr letu. Vzápětí se všichni tři hráči srazili.

Danovo tělo se zkroutilo v křeči jediné ochromující bolesti. Z jeho bezvládné ruky vypadl míč a pokračoval setrvačností do opuštěné brány Sokolů.

Dan zíral na nahá záda svého bratra a snažil se srovnat si v hlavě, proč před ním stojí on a ne Ron Kasper. Byl dosud otupělý po přestálém fyzickém vypětí a bolelo ho celé tělo v důsledku závěrečné srážky. Neméně zdecimovaný byl i jeho duch, a tak jen ztěžka skládal střípky jednotlivých informací do souvislé mozaiky. Čím úplnějším se tento obraz stával, tím silněji narůstal Danův vztek.

Nakonec se to jevilo docela jednoduché. Před koncem utkání byl vyautován kapitán Sokolů. Ano, už si vzpomíná - to byl ten záblesk na jejich obranné lajně. Podle reglementu SSA v této chvíli přebíral úlohu kapitána nejstarší hráč na hřišti. Tím byl shodou okolností právě Robert.

Dan semknul víčka, v nichž mu tepalo staccato nekontrolovatelných záškubů. Blbnu, pomyslel si. Ještě pár takových soubojů a skončím jako idiot ve vitaboxu. Živá mrtvola, něco jako exponát v muzeu. Na té skleněné rakvi bude nejspíš zlatým písmem napsáno: *Daniel O'Blake, nejlepší hráč kosmobalu v první mayské sezóně*. Lidi se na mě budou chodit koukat a já budu blaženě slintat.

Taky tam můžou napsat: *Daniel O'Blake, první bratrovrah v dějinách kosmobalu*, a pro větší efekt postavit hned vedle futrál s Robertem. Ten může být o nějakých dvacet čísel kratší.

Pro větší efekt! Dan měl pocit, že v jeho mozku vybuchla bomba jako míč v bráně. Teprve teď mu došlo, že to všechno bylo nahráno pro větší efekt. Náhle si vzpomněl na celý ten řetězec *náhod*, na jehož konci se nyní ocitl. Se štěstím vyhraná utkání v play off, výpadky monitorovacího systému, nesmyslný atak na Rona Kaspera...

Otevřel oči. Dlouhou dobu neviděl nic jiného než tančící hvězdy; podobně jako je tomu při zápasech. Vířící světelné body pomalu pohasínaly a nakonec znovu spatřil zjizvenou kůži na Robertových zádech.

Každý šrám znamená jeden zápas ve službách Sokolů, přemýšlel. Nyní přibude poslední jizva, jako potvrzení pod konečným součtem. Zbývá už jenom zaplatit účet...

Sevřel rukojeť meče. Zvláštní - dnes se mu dlaně nepotí. Zvedl popravčí nástroj před sebe. Koutkem oka zaznamenal vzrušené tváře vybraných hostů i profesionálně chladné masky technického personálu, jehož jediným zájmem bylo dokonalé načasování obrazových střihů a jejich barevný kontrast.

Dan se usmál. Nesmí je zklamat! Dnes bude krve dostatek!

Palcem zapnul vodní paprsek a pak se pomalu s napřaženýma rukama otočil kolem své osy. První krůpěje

krve doplachtily na bělostnou G-rohož, kde se zvolna slévaly do kaligrafických ornamentů. Jako posledního si nechal hlavního kameramana, který stále ještě fascinovaně snímal dokonale nasvícenou scénu.

ilustroval Jan P. Krásný